



Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ δγαίνει,
Ἢ' ἔταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἴκοσι ἑννιά,
'στοὺς βουλευτὰς σαποῦνι καὶ σχοινιά.

Διακόσα ἑβδομηντα κι' ἄλλα ἑννιά συνάμα,
εἰς τὴν Βουλὴν μεράλον καὶ φοικαλέον δράμα.

**Χαιρετῶμεν τὴν Βουλὴν
μ' ἐνθουσιασμὸν πολύν.**

Τῶν Ἐκατὸν Πενήντα Βουλὴ μεγάλη χαῖρε...
τρισένδοξοι καὶ πάλιν ἀνέτειλαν ἡμέραι.
Θ' ἀφῆλῃς ἀναμνήσεις ἐκ τῶν ὠραιότερων,
κι' οἱ τῶρα σὲ δοξάζουν κι' οἱ μέλλοντες καιροί...
χαῖρε Βουλὴ Ἀγία τῶν σεβαστῶν πατέρων,
κοπρῶν, οὐροδοχεῖον ταβέρνα τοῦ Ψυρῆ.

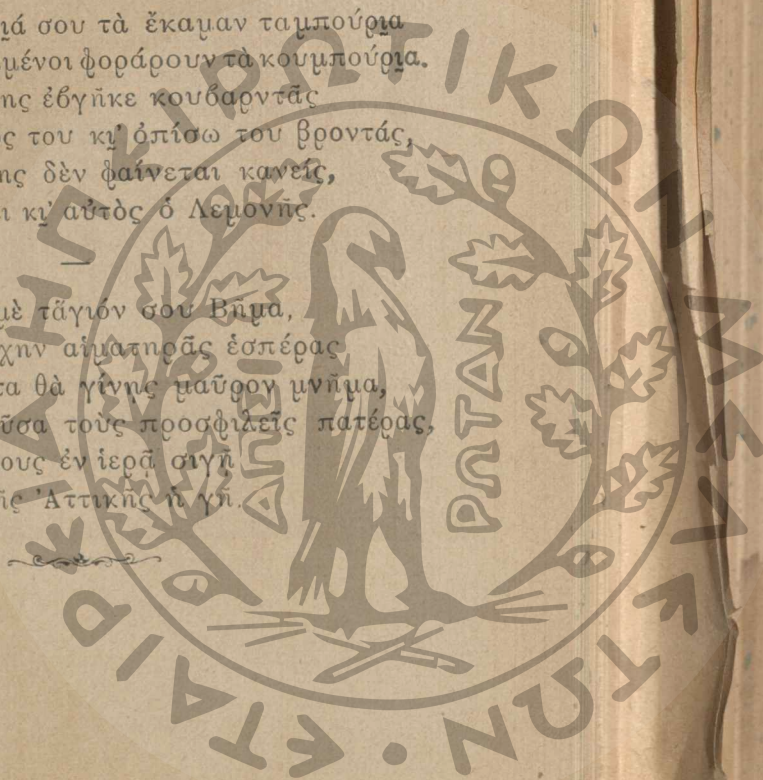
Χαῖρε ὁποῦ φυλάττουν τὰς πύλας σου ραβδούχοι
μὲ ψειριασμένη κάπα καὶ μὲ μισὸ τσαροῦχι.
Χαῖρε ποῦ ρητορεύουν οἱ ῥήτορές σου ὅλοι
μὲ ρόπαλά, μὲ ξύλα, μὲ κάμα καὶ πιστόλι,
καὶ γίνεται ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος μακελάρης
κι' ἀντάρτης Ροβεσπιέρος ὁ κάθε κιτρινιάρης.

Χαῖρε τοῦ ἔθνους φάρε καὶ ἄσυλον λεπρῶν,
ἀχούρι ποῦ γαϊδάροι σοφὰς γκαρίζουν γνώμας,
τῶν Ἐκατὸν Πενήντα περὶ κλυτε κοπρῶν,
ποῦ ὁ καθεὶς κενόνει τῆς γλώσσης του τὰς βρώμας.
Χαῖρε βωμὲ τοῦ ἔθνους καὶ παληοκαφθενέ,
ποῦ ψάλλει ὁ καθένας 'δικό του ἀμανέ.

Χαῖρε ποῦ τὰ σκαμνιά σου τὰ ἔκαμαν ταμπούρια
κι' οἱ βουλευταὶ κρυμμένοι φοράρουν τὰ κουμπούρια.
Χαῖρε ποῦ κάθε μύξης ἐδγῆκε κουδαρντὰς
κι' ἀφίνει ἀπ' ἐμπρός του κι' ὀπίσω του βροντὰς,
χαῖρε ποῦ φοβιτσάρης δὲν φαίνεται κανεὶς,
χαῖρε ποῦ κοκκινίζει κι' αὐτὸς ὁ Λεμονῆς.

Χαῖρε χρυσὴ παλαίστρα πεινῶντων καὶ χορτάτων,
ποῦ ἄγρια μυκῶνται τοσοῦτοι ταυρομάχοι,
κι' ἀφρίζουν ἀπὸ λύσσαν καὶ σφίγγουν τὰντερά των
μὴν πέσῃ ἐκ τῆς πείνης τὸ ἄδειο τῶν στομαχί.
Χαῖρε, Ναὲ κι' Ἐστία καὶ μάνδρα Καννιβάλων,
ποῦ βόσκουν τόσα ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Χαῖρε Βουλὴ Ἀγία μὲ τὰγιὸν σου Βῆμα,
ποῦ εἰς καμμίαν μάχην αἱματηρὰς ἐσπέρας
τῶν Ἐκατὸν Πενήντα θὰ γίνῃς μαῦρον μνήμα,
ἡ δὲ πατρίς, θρηνοῦσα τοὺς προσφιλεῖς πατέρας,
θὰ τοὺς ραντίσῃ ὅλους ἐν ἱερῇ σιγῇ
μὲ ὅσα οὔρα ἔχει τῆς Ἀττικῆς ἡ γῆ.





Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί σου ληθε μισοδόμαδα νάλθης νά μέ σκοτίσης;
Φ. Τρέχουν σπουδαία πράγματα που εἶναι νά σαστίσης.
Π. Βρέ τί μου λές;
Φ. Για νά σ' εὐρώ πρὶν φθάσῃ τὸ Σάββατο
αὐτὸ θά πῃ πῶς ἔγινε ὁ κόσμος ἄνω κάτω.
Π. Τί τρέχει;
Φ. Σοῦπα, Περικλῆ, κι εἰς φύλλα περασμένα
πῶς ἡ Ἀντιπολίτευσις τὰ ἔχει σὰν χαμένα,
πῶς ὁ Τρικούπης ἔμεινε πολὺ στὴν ἐξουσίαν
κι ἐχόρτασαν οἱ φίλοι του ἀπὸ τὴν πανδαισίαν,
πῶς θεωρῶ ἐπάναγκες ὀργήγορα νά πέσῃ
κι ὁ Θεοδωράκης ν' ἀνεβῇ στὴν ἰδική του θέσι,
πῶς πρέπει πῶς νά φᾶν ψωμί και οἱ ἀριστεροί,
διότι ὅσον, φίλε μου, ἡ πείνα προχωρεῖ
τόσον κι ἐκεῖνοι ταραχὴν παθαίνουν τῶν φρενῶν
και συνταράττουν θάλασσαν και γῆν και οὐρανόν.
Ἐξ ὧν τῶν δυστυχῶν που βλέπεις ἐν τῇ σφαίρᾳ
ἡ πείνα μόνον φαίνεται και εἶναι χειρότερα,
κι ὅταν ἐκ πείνης, Περικλῆ, τὸ χυτὸ σου βρωμᾷ,
και ἱερά και ὅσια ἡ γλῶσσα βλασφημᾷ,
κι ἂν λέγῃσαι Τρικουπικὸς κι ἂν εἰσαι Δεληγιάννης,
εὐρίσκεσαι εἰς ἐξαψιν, δὲν ξέρεις τί νά κάνῃς.
Σοῦ εἶπα πῶς τὰ πράγματα ἐθόλωσαν ἐσχάτως,
ὁ δὲ ὀρίζων φαίνεται μ' ἡλεκτρισμὸν γεμάτος,
σοῦ εἶπα πῶς ἀγρίεψε τοῦ Θεοδωρῆ τὰ σκέρι,
σοῦ εἶπα ὡς στὸ κόκκαλο πῶς ἦλθε τὸ μαχαίρι,
και ἂν δὲν προνοήσωμεν νά φᾶνε οἱ ἄργοι,
δὲν ἐξουσίαι νά γενοῦν και δὲν Πρωθυπουργοί,
θὰ φαγωθοῦν τὰ κόμματα τοῦ ἔθνους καθ' ὅδον
και στὴν Βουλὴν τὰ αἵματα θὰ τρέξουν κρουνηδόν.
Και τίποτε παράξενον ν' ἀκούσης μιὰ φορά
πῶς ἔγινε εἰς τὴν Βουλὴν μεγάλη συμφορὰ
και νά ἰδῇς τριγύρω σου τοὺς βουλευτὰς κομμάτια
χωρὶς παγίδια και μολαλὰ και μὲ βγαλμένα μάτια,
ἀποθαμένους, πτώματα, ἐκτάδην κατὰ γῆς,
κι ἐπάνω των πλανώμενον τὸ φάσμα τῆς σφαγῆς.
Π. ὦ! μνήσθητί μου, Κύριε...
Φ. Δὲν εἶναι παιξε γέλα...
ἡ πείνα φέρνει πόλεμο, ἡ πείνα φέρνει τρέλλα.

Π. Εἶθε τοιαύτην συμφορὰν ποτὲ μου νά μὴν πάθω.
μὰ λέγε μου τί ἔτρεξε και λαχταρῶ νά μάθω.
Φ. Ἦτον ἡμέρα Σάββατον, που κατὰ τὴν Γραφὴν
κατέπαυσε ὁ Σαββαῶν τὴν κτίσιν τὴν σοφὴν
και εἶπε εἰς τὸν ἄνθρωπον «ὀργήγορα γκρεμίσου
και μ' ἰδρωτα και βάσανα νά βγάξης τὸ ψωμί σου,
κι ἂν ἐκ νηστείας πρότερον ὡς σκελετὸς δὲν μείνης
νά μὴ μπορῇς τοῦ κράτους σου Πρωθυπουργὸς νά γίνῃς».
Ἦτον ἡμέρα Σάββατον, που βγαίνουν κι οἱ πτωχοί,
και τὰς Ἀθήνας ἔλουζε φιλή φιλή βροχή,
και ἦταν σὰν μουσταλευριά ἡ λάσπη ἀπλωμένη
και κάθε γάμπα ἔβλεπε και ράχη λασπωμένη,
κι εἶδα πολλούς, βρέ Περικλῆ, κι ἀνέβαιναν τρεχάτοι
στοῦ Καραπάνου τὸ ψηλὸ και πλούσιο παλάτι,
κι ἐκεῖ τυχαίως ἔμαθα παρὰ γνωστοῦ μου βλάμη
ὅτι τοὺς γάμους μελετᾷ τῆς κόρης του νά κάμῃ.
Ἦτον ἡμέρα Σάββατον και λάσπη ὡς στὸ γόνα
και οὐτ' ἐπρόσμενε κανεὶς αἵματηρὸν ἀγῶνα,
κι ἐκάθισα εἰς τὴν Βουλὴν μετ' ἀδιαφορίας
ν' ἀκούσω τὴν συζήτησιν γιὰ τὰς Περιφερείας.
Παντοῦ γαλήνη, Περικλῆ, και διόλου τρικυμία
και καταιγίδος πουθενὰ δὲν ἔβλεπε σημεῖα.
Ἔτσι ἐνῶ ποντοπορεῖς ἡσύχως ἐν γαλήνῃ
αἴφνης βογκᾷ ὁ Αἰόλος και τοὺς ἀσκούς του λύνει
κι εὐρίσκεσαι εἰς πέλαγος θαλάσσης ἀφριμένης
και πᾶς στὸ φούντο αὐτανδρὸς χωρὶς νά τὸ προσμένῃς.
Ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ μὲ δύναμιν πνευμόνων
και λέγει τὸν Χαρίλαον τοῦ ἔθνους δολοφόνον,
ὁ δὲ Τρικούπης ἐξαφνὰ ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ
φωνάζει «τοὺς ἀριστεροὺς πῶς τοὺς περιφρονεῖ,
πῶς στὰς ἀτασθαλίας των ἀπάντησιν δὲν δίδει
και θεωρεῖ τοὺς λόγους των μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.
Τότε δὴ τότε πάταγος και σάλος στὴν Βουλὴν,
διότι δὲν ἠνέχθησαν τοιαύτην προσβολὴν,
και ὁ καθεὶς ἀριστερὸς ὡς ταῦρος ἐμυκάτο
και στὸν Τρικούπῃ ρίχονταν και τοῦ φωνάζουν «κάτω».
Ἄλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς δὲν τὸ κουνεῖ καθόλου,
και τότε πλέον ἀφρισαν ἐκ τοῦ μεγάλου χόλου
και ἡ Βουλὴ ὀλόκληρος σηκώνεται στὸ πόδι
κι ἀμφοτέρω τὰ κέρατα συγκρούονται λυσσώδη,
κι ἐκόχλαζαν ἀδιάκοπα τοῦ καθενὸς τὰ στήθια
καθὼς κοχλάζουν στὴ φωτιά φασόλια ἢ ρεβίθια.
Κι ὁ ένας τότε, Περικλῆ, ὁρμᾷ ἐπὶ τοῦ ἄλλου
μὲ πυρωμένους ὀφθαλμούς και λύσαν Καννιβάλου,
ἐγὼ δὲ μένω ἀπαθὴς στὸ θέαμα ἐκεῖνο,
κι ὁ Φλέσσας πέφτει ἄγριος στὸν Τζάννη τὸν Λατίν.
Ὁ Τζάννης δὲ Λατινιστὴ στὸν Φλέσσαν ἀπαντᾷ,
ὁ Σάκης δὲ ὁ νεαρὸς ὅποιον εὐρὴ σκουντᾷ,
ἐνῶ δ' ὡς ἀερόλιθος ἐνσκήπτει ἀπ' ἐπάνω
φαρδὺς πλατὺς κατρακυλᾷ κοντὰ στὸν Καραπάνο,
κι ὁ Καραπάνος ἐντρομος τὸ ροῦχό του τινάζει
και «τὴν Βουλὴν διάλυσεν» στὸν Πρόεδρον φωνάζει.
Οὐ μὴν κι ὁ Σωτηρόπουλος, ὁ Δεμονῆς τούτεστι,
κι αὐτὸς ἐνὸς παλληκαρᾷ τὴν ἐφοδὸν ὑπέστη,



Ὁ Δολοφόνος τοῦ Δεληγιάννη,
ὁπου μεγάλας ἀντάραις κάνει.

και μ' ὄψιν ὡς σουδάριον και μὲ φωνὰς ἀγρίας
ἀνέσας τὴν διάλυσιν ζητεῖ τῆς συνεδρίας.
Ἄλλὰ ἐν μέσῳ, Περικλῆ, τῆς θηριώδους πάλης
ὡς ἵππος οἰστρολητηθεὶς ἐξώρμησε κι ὁ Ράλλης,
πλὴν εἰς τὴν τὴν τὴν ὁρμὴν μιὰ κουντρουβάλα κάνει
και ρίχνει κάτω τὸ κερὶ τοῦ γαύρου Δεληγιάννη,
κι ὀλίγου δεῖν τοῦ Θεοδωρῆ νά κάψῃ τῆς μπαρμπέταις
γιὰ νά χαροῦν τῆς δεξιᾶς ἡ παστρικάς ρεμπέταις.
Π. ὦ πόνοι δύσπονοι θνητῶν!..
Φ. Σικτιρ και σύ, χαμάλη,
ὅπου μ' ἐπιφωνήματα μου πέρνεις τὸ κεφάλι.
Π. Γιατί μὲ ἔρίζεις, μασκαρά;
Φ. Δὲν πρέπει νά μιλῇς,
ἀν θέλῃς ὅλην νά σοῦ πῶ τὴν μάχην τῆς Βουλῆς.
Βρυγμός ὀδόντων, Περικλῆ, ὀλοθυγμός και θρήνος,
κι ὁ Δεληγιάννης ὀρθίος σηκώνεται κι ἐκεῖνος
κι εἰρήν ὕμιν ἀναφωνεῖ και τούρχεται νά κλαίῃ,
ὁ δὲ Δραγούμης σιγαλὰ εἰς τὸν Τρικούπην λέει:
«ἀμάν, θὰ γίνῃ φονικό, γιὰ τὸ Θεὸ κατέβα,
ἀν ρέχῃ αἷμα Ἕλληνος στὴν καθεμιᾶ σου φλέβα».

Π. Και ὁ Τρικούπης;
Φ. Ἔστειλε μπαστάκας εἰς τὸ βῆμα,
ἐνῶ τριγύρω τῆς Βουλῆς ἐφουσκῶνε τὸ κύμα.
Ἄλλ' ὁ γενναῖος Γουλιέλμος φορᾷρει μιὰ πιστόλα
και ἀπειλεῖ πῶς σκέπτεται νά ρίξῃ μὲς στὰ ὅλα,
κι ὁ Σκαλτσόδημος μὲ πολλοὺς ἀριστεροὺς μαλλώνει
κι ἐμπρός στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς τὸ σῶμά του στηλάνει,
ὁ δὲ Κοκκέδης, Περικλῆ, ἐκεῖνο τὸ βλαμάκι,
τρεχάτος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Βαλσαμάκη,
και πέρνει τὸ ταμπάρο του μὲ δύναμιν μεγάλην
γιὰ νά τοῦ εἶναι χρήσιμον εἰς ἀπαρτίαν ἄλλην.
Οὐ μὴν κι ὁ Κατσιόπουλος κοντὰ στὸν Δεληγιάννη
μὲ τοῦ θυμοῦ του τοὺς ἀφροὺς τρεῖς μπουρμπουλήθραις
κι ὁ κύριος Κουκούλεξας μαζί με τὸν Λεβίδη (κάνει,
ἀλλάζει τρυφερότατον ἑλληνικὸν βρισίδι,
κι ὁ Νικολῆς ἀπὸ ψηλὰ μὲ ὀφθαλμοὺς χολὴν
τοξεύει στὸν Κουκούλεξαν γενναίαν ἀπειλὴν
και νά τινάζῃ μελετὰ τῶν δεξιῶν τὰς κάπας
και γίνεται ἡ μούρη του σὰν τὸ κυνὸ τῆς φράπας.

ἐνῶ δὲ μαίνεται ἡ ψηλά ὁ φλογερὸς ἀντάρτης
καὶ ὁ Ζουλούμης προχωρεῖ στὸν βουλευτὴν τῆς Ἀρτης
καὶ ἀμέσως κόβει τὸν πολὺν τοῦ Καραπάνου βῆχα
καὶ ἀπειλεῖ ὅτ' ἀ γένεια του νὰ μὴν ἀφήσῃ τρίχα,
καὶ ἂν τοῦ Ζουλούμης μερικοὶ δὲν ἔκοβαν τὴ φόρα
ὁ Καραπάνος ὁ πτωχὸς δὲν θά'χε τρίχα τώρα,
καὶ δίχως γένεια θά'βλεπε καὶ αὐτὸν τὸν κακομοῖρη
στοῦ κοριτσιοῦ του τὴ χαρά, ποῦ ἦταν πανηγύρι.
Ἀλλ' εἰς τὸ βῆμα γίνεται δεινὸς ἀγὼν ἀκόμα,
καθὼς περὶ τοῦ Αἴαντος τὸ γιγαντώδες σῶμα,
θὰ ἐνθυμοῦμαι δὲ αὐτὸν τὸν πόλεμον πολλὰκις....
στὸν Κοσσονάκον προχωρεῖ ὁ εἰς Πετροπουλάκης
καὶ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ἀντικρὺ ὀρθοῦται λυσσαλέος
καθὼς ὁ Ἐκτωρ ὁ γνωστὸς κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως,
καὶ ἐνῶ μπαροῦτι δυνατὸ ἀπὸ παντοῦ μυρίζει
ὁ Θεοτόκης μὲ καλὸ τοὺς μαχητὰς χωρίζει,
ἀνὴρ ἐγκρύπτων εἰς θερμὴν καὶ ἐρωτιῶσαν φύσιν
τοῦ Κάλχαντος τὸ ἔμπειρον, τοῦ Νέστορος τὴν κρίσιν.
Διότι ἂν καὶ ἐκεῖν' οἱ δὴ ἐπιάνοντο ὅτ' ἀ χέρια
τότε δὴ τότε θά'βγαιναν πιστόλια καὶ μαχαίρια
καὶ ἀμέσως θὰ ἐγίνετο τὸ βῆμα χασαπιδὸ
καὶ ἐγὼ ἡρώων αἵματα θὰ ἔτρεχα νὰ πιῶ.
Π. ὦ φρίκη φρίκης!

Φ. Καὶ ὁ Πλακᾶς ἀγρίεψε συνάμα
καὶ σὰν νὰ μοῦ ἐφάνηκε πῶς ἄστραψε μιὰ κάμα,
καὶ ἐνῶ ἀντήχουν τῆς Βουλῆς τὰ πέριξ καὶ οἱ θόλοι
ἐπαραφούσκωσα καὶ ἐγὼ καὶ βγάξω τὸ πιστόλι,
καὶ τοῦ Ρικᾶκη, Περικλῆ, σημάδεψα τὴ σκούφια,
μὰ κάνει τσάφ ἡ πιστολιά καὶ ἐπῆγε εἰς τὰ κούφια.
Μαχόμενον ἐκύτταζες τὸν ἕνα καὶ ἄλλον βλάμην
στῆθος πρὸς στῆθος, Περικλῆ, παλάμην πρὸς παλάμην,
μαγκούραις, στόκοι, δίκανα, λακτίσματα, σπρωξίδια,
φτυσίματα καὶ φάσκελα καὶ κλασικὰ βρισίδια,
φτοῦ! νὰ χαθῆς, βρωμόσκυλο, φτοῦ σου καὶ σύ, γουροῦνι,
καὶ ὁ Πρόεδρος Αὐγερινὸς ἐκτύπα τὸ κουδοῦνι
καὶ ἀναθεμάτιζε καὶ αὐτὸς μὲς στοῦ καυγᾶ τὸ βρόντο
σὰν νά'χε χάσει ὅτ' ἀ χαρτιὰ πολὺ μεγάλο πόντο.
Μὰ καὶ ἡ Ροζοῦ ἐξώρμησε μ' ἕνα μακρὸ στιλέτο
καὶ πάλι τὸ πιστόλι μου φοράρω, Περικλέτο,
καὶ σημαδεύω τῆς Ροζοῦς τὰ κατσαρὰ τσουλούφια,
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖν' ἡ πιστολιά ἐπῆγε εἰς τὰ κούφια.
Ἐνῶ δὲ τρέμων ἔστεκε ὁ ἐν τοῖς ἴσοις πρῶτος
ἀπὸ τὸν φόβο μοῦφυγε δυσώνυμὸς τις κρότος,
καὶ ἐνόμισαν, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἔπεσε πιστόλι
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα οἱ πολεμάρχοι ὅλοι,
τὰ παλληκάρια τῆς Φακῆς καὶ τῆς Περιφερείας,
ποῦ ἐμαχέσθησαν δεινῶς ὑπὲρ ἐλευθερίας.

Ἀλλ' ὅμως φοβηθεῖς καὶ ἐγὼ τὸν κρότον μου αὐτὸν
λάσπη εὐθὺς τὸ ἔκοψα μετὰ τῶν βουλευτῶν,
καὶ οὔτε στιγμὴν δὲν ἔπαυα νὰ κάνω τὸ σταυρό μου
καὶ ἅμα ὅτ' ἀ στρῶμα ἔπεσα μ' ἐφάνη ὅτ' οὐνεῖρό μου
πῶς στὴν Βουλὴν ἐγίνετο ἀγὼν ἐκ τοῦ συστάδην,
πολλοὶ δὲ ἴφθιμοι ψυχαὶ κατήρχοντο στὸν Ἄδην,
καὶ ἐπυροβόλουν πάμπολλοι ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἡ Ροζοῦ καὶ καθεμιὰ κυρία,
καὶ γαταγάγια ἔβγχανε καὶ πάλαις καὶ μαχαίραις
καὶ ὅλοι κατεσφάγησαν τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
καὶ χίλιοι τραμπουκέρηδες ἐμπῆκαν ἐκεῖ πέρα
καὶ τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς ἐπῆραν τὸν πατέρα,
ὅταν δὲ πλέον ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔμεινε ρουθοῦνι
ὁ Πρόεδρος ἐσήμανε πενθίμως τὸ κουδοῦνι
καὶ ἦλθαν ἐξαπτέρυγα, παππάδες, φανοκόροι,
καὶ ἅμαξ' ἐπερίμεναν ἀπ' ἔξω νεκροφόροι,
καὶ τότε εἶδα τελετὴ νὰ γίνη ἐξαισία
καὶ ὅλοι ἐκηδεύθησαν δαπάνη δημοσία,
ἐγὼ δὲ ἀπελπὶς θρηνῶν τὰ στέρνα μου ἐκτύπων
καὶ λόγον ἐπιτάφιον εἰς τοὺς θανόντας εἶπον
καὶ πρὶν τελειώσω ἔζυνησα καὶ ἦλθα νὰ φάω ξύλο...
Π. Ὁ τρόμος μὲ παρέλυσε, τῆς τρῶς ὅτ' ἄλλο φύλλο.

Πρὸς τὸ κοινὸν
τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἄλλον Ρωμῆδ μὲ ἀρκετὰ περίεργα γεμάτο
θὰ βγάλω τὴν Κυριακὴν καὶ ὄχι τὸ Σαββάτο.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τοῦ Παππαγεωργίου λαμπρὰ Γραμματικὴ
τῆς γλώσσης τῆς Ἀρχαίας μετὰ Συντακτικοῦ ...
πολὺς ἀρχαῖος πλοῦτος εὐρίσκεται καὶ ἐκεῖ
καὶ ἡ δυνάμις δραχμαῖς σας δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.
Ἐκδοσις ἡυξημένη πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων ...
πωλεῖται ὅτ' ἔστις τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Φωκόλ, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννιτ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μίαν τρέλλα,
ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαέτια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὥραϊα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὅπου εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
καὶ ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφιδόνι.

Ὁ Ρωμῆδς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτ' ἀ σπῆτί μου ἀνέβη,
ὅτ' ἡ Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐξόδη, — δὴ ὅτ' ἀ λάδι τρεῖς ὅτ' ἔξοδι,

μὲ Χημείον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιστὸς πολὺς.